

משמש ולאספה נדה. דטומאת קרי קדמה וכשראתה הקרי ראויה
היתה לטבול מיד: לא ר"ש. דלא אמיא טומאת נדה שהיא אחרונה
ומפקעה לטבילה שנתחייבה בה ככר: אלא לאו רבי יהודה. קמי
להודיעך דלפי' היכא דקדס הקרי אמיא טומאת נדה ומפקעה טבילה

לזין טבילה אלא המתהרת ואי לרבי
יהודה לימי ליה תקנת עורא למה ליה
לאשמעוין צהא כל זעלי קריין נמי
לא צעו טבילה לדברי מורה הלך
על כרחך דוקא קמינה: לא סימא.
במתני' מברך אלא מהרהר: עשאן
ר' יהודה. לזכרת המזון: כהלכוס
דלא. שמונת לשונות זעל קרי
כדבריו: מה להטן באימה. דכתיב
וירא העם ויגעו וגו' (שמות כ):
מלאן אמרו. כל הטמאים מותרים
בטורה שוף הם יכולים להיות צלמיה
וצרכת אל זעלי קרי אינו אלא ממך
קלות ראש וחמת הדעת: וזעלי
נדום. אם טבול לקריין לדברי מורה
הטבילה אינה עולה להם לטהרם
מטומאת זעול נדה שהיא שצעמ
ימים אלל לתקנת עורא עולה להם
לדמתן צמיתותין^ט וז' שראש קרי
וגדה כו' לריבין טבילה: כרגילות.
במשניות השגורות צביו שהוא
מוצאן מפיו צמורה ואין לריבין
להאריך בהן: שלא יזיע. צעמי
פירושיהן: ואינו מצייע את המדרש
גרסי'. מפני שזריך הוא תמיד
לזכור צו אלתפקוס שהוא דורש:
ואורכו. צמקלקלות הגדרשים:
לא יכנס למדרש כל עיקר. לא להזיע
ולא לשנות אלל לצימ המדרש הוא
ככנס ושותק: הלכוס דרך ארץ. כגון
דכין של ת"ס שהיא צרייתא^י ופרק

(א) מ"ק טו, ט. (ב) מוספתא
פ"ג ה"ב, (ג) במען ע"פ זע
פ"י שלל ילמד לאחרי הרב
זה אל ונתן מן ק"י מסתאם
ללמוד אסור ללמד לש"ס,
(ד) מ"ן מסתאם יומת לה:
ד"ה דלא ומוס' כמות קרי:
ד"ה שני, (ה) ע"י מוס' ז"ק
פ"ג ד"ה אהא, (ו) חולין
ט"ז, (ז) סם, וקלת:
(ח) קדשות ג"ד. חולין פ"ג ק"ל:
כדמות ז"ל, (ט) ע"י בשי' ד"ה
קדשות ג"ג, ד"ה לא קרי' וכו'
ועמיה דרבי יאשיה לא היעד
וכי ועי מוס' בקדשות ט'ג
ובכורות ג"ד. ספ"ה וכו'.
וכמו חולין פ"ג:
ולאסיק מה שכתבו ד"ה,
(י) ג"ל ד"ה, (יא) נשמת י"ג,
(יב) נ"י העור צלמיה הוה
קליעא ד"י השעתי וכו'.
בכורות פ"י חולין: (ט"ז) אל
וגם ל"ה ד"ה וד"ה אלא הוה
לא שייכס לזכור ע"י דעליל
כמתין, (י) וקלת י"ג,
(כ) ד"ה וזעל פ"א, (ט"ז) ד"ה
רבה פ"ג, (ט) ד"ה וקל:
(ט"ז) וקלת י"ג.

תורה אור השלם

1. רק השומר לקרן השלם
נפטר מאיר פון השבת את
הדברים אשר ראו עיקר
ופן וסרו מלבבך כל ימי
הייך והודעתם לביבין
ולבני בניך: יום אשר
עמדת לפני' ה' אלהיך
חורב באמר ה' אלי הקול
לי את קעב ואשמע את
דברי אשר ילמדון ליארה
אתי כל הימים אשר את
חייה על האדמה ואת
בניהם ילמדון:
דברים ד ט"ו
2. הלאו בה דבר פאש
קאם י' ויבשש פ"ב
קעל:
ד"ה וקעב ברמק בלאים
פון תקוש המלאה הנודע
אשר תודיע ותבואת
הכרם:
דברים כ ט

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מלע את (הגמ')
חז"מ וי"ב ג' רש"י המדרש
וכן בגל המדרש: (ג) רש"י
ד"ה פאש וכו' ולא תלם לה
אלא בחולה: ז"ב כמתן בסוף
עמוד ז':

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ובעלי בית אם
מבלו לקריין. ע"י מ"ל פ"ג
ה"ג מהל' צימא המקדש:

רב ניסים גאון

מה ארבעים סאה בטבילה
ולא בנתיה. פירשו
בבביתא דשיעור מיקה
כשער לטבילה מ' סאה
ואיתה לאה בבביתא כפרק
עריב פסחים (דף קט)
ובעירובין כפרק מבוי (דף קט)
(ד) עורא תיקן ליתן טבילה
לבעלי קריין. וז' אחת מ'י
חקנות שתיקן עורא
ומפרשא בבבא קמא כפי
מורבה (דף צג) ובגמ'
הדקרו את המגילה עומד
דבני מערבא (הלכה א):

זן עוזי העות ארבעה דברים אל לבוש: מגומס וקורא. זעל קרי
היה: נראה צעני דה"ג א"ר אלעאי הלכה דו'. ולא גרסינן מסייע
ליה: משום רבינו. רז: כי הך תלם סבי. וכולהו לקולא: אינו
נוסג אלא צריך. צמיתת חולין יליף טעמא צפרק הזרוע: חטא
ושעורה וחרין. שלשמן צמפולת

יד דהו וכו' כלאי זרעים וכלאי
הכרס לחסת: לטבילותא. דזעלי
קריין: חד סני. צנזן. תשעה
לתלמודים: משום זעול פריה ורביה.
שהיו נמנעים מתשמיש מפני טורח
הטבילה: שמקילין בה. צמקלקלות
או צמיתת תשעה קצין: שמחמיין
בה. צמקלקלות סאה: של טובלי
שחין. זעלי קריין הטובלין שחית:
ופא איהו אמר כו'. לעיל צריש
שמעתינן: אפשר צמיתת. תשעה
קצין וזע"ג דלא תנא לקמן אלא
צמולה (כ) סמס תלמידי חכמים חולים
הם כדאמר צמקסת נדרים (דף מט):
כמאן מלליין אקריי וואמריי כרבי
יוסי. קצירי חולין מרייעי רבין:
גדו גדול גדרו. צמה שהצריכו
צמקצעים סאה: שפעה אשה. אותה
אשה פטויה היתה וחכמים גזרו על
הימוד אף על הפטויה: אסמ מולוסי.
לנהוג כרבי יהודה בן צמירא:
אפשר צמקלקלות. חמין: קאי
כווסף. דזעלי טבילה זו צמקוה
כשאר טבילות: צמקלקלות דמיה.
גיגית: סקן חלצה. ליתן מיס
לתלמידים עליהם שחיתת קודם
קריאת התורה: לא שנו. דסגי
צמיתת אלל צמולה שראש קרי
לאונסו: המרגיל. וממשיך את הקרי
עליו שמשמש מטתו: אפשר חלצה.
אינו זריך לנו דכולה לאונסו לא שכמי:
צקילעא

רבינו הנאל

רבי יוסי אומר שונה היא
ברגילות פירוש, דבר
שהוא רגיל לשנות בו.
ולכך שלא יציען. פירוש,
שלא ילמדו לאחרים כשהוא
למד בעל קרי. דבר זה אנו
למדוין מקל וחומר מסיני אמ
ללמוד אסור, ללמד לא כל
שכן. ר' יהודה אומר שונה
הוא בחלכות דרך ארץ.
פירוש סמכתא קמה ושמה
דרך ארץ ומתור לשנות בה.
תיאיר ר' יהודה בן בתירה
אומר אין דברי תורה
מקבלין טומאה. ההאינא
קרייל כו' יהודה בן בתירה
דאמר ליה לההוא תלמיד
דהוא מגומס וקרא
למלצה מן יהודה בן
בתירה. א"ל פתח פין
ואירור שאין דברי
תורה מקבלין טומאה,
שנאמר הלא כה דברי כאש,
מה אש אינו מקבל טומאה
אף דברי תורה אינם
מקבלים טומאה. וקרייל כו'
יהודה בן גמליאל דאמר
שמוס ר' חנניא בן גמליאל
זה וזה מותר, ומותר להזיע
המשנה והמדרש. ובתור הני
כולהו אמר רב נתמן בר
יצחק נהוג עלמא כתלה
סבי, כר"י בן בתירה שאין
דברי תורה מקבלין טומאה.
וזה דועיא דבטלוה
לטבילות מסייע ליה לרב
נתמן בר יצחק דאמר נהוג
עלמא בדברי תורה כר"י בן
בתירה. וה"מ בדברי תורה
אכל בתפלה עד שריחף. לא
שנו אלא חולה לאנסו. פ"י,
שנא קרי באונס שלא
בתשמיש. אבל חולה
המרגיל שראה קרי חממת
תשמישו, אינו נטור אלא
במי סאה של מקוה.